

tede. Det er højst uheldigt at dele Samfundet efter rige og fattige, det maa ikke særlig trænge sig frem, ikke særlig pointeres. Men det, der egentlig mere principielt bringer mig til at gaa imod de 5 Herrer Forslag, er det, at jeg ikke ser, hvorledes det kan forsvares at udelukke Borgere, der svare direkte Skat i Kjøbenhavn, fra enhver Indflydelse paa Borgerrepræsentationens Sammensætning, og det er dog det, Forslaget gør. Hvorledes kunne de Herrer forsvare at lade 10,000 Medborgere, der svare Skat til Kommunen, være uden allermindeste Indflydelse paa Borgerrepræsentationens Sammensætning? De kunne naturligvis sige: Vi mene ogsaa, de bør have nogen Indflydelse, naar vi blot faa en Tvedeling eller en Deling med 3; men det foreslaar de Herrer slet ikke, de foreslaa, at 10,000 Medborgere ikke skulle have den allermindeste Andel i Valgretten. Det kunne vi under ingen Omstændigheder gaa med til. Og den Deling, som de ærede Medlemmer tale om, enten det nu bliver en Tvedeling eller en Deling med 3 eller 4, har hidtil været ukendt i Kjøbenhavn. Lad være, at den gælder endnu paa Landet og i Købstæderne, men her i Kjøbenhavn have vi ikke kendt den i mange Aar i alt Fald. — Jeg kunde have Lyst til at rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem (Goos), der optraadte som Ordfører for dette Forslag. Er det virkelig de 5 Herrer Mening, at de ville forhindre en Gennemførelse af den retfærdige Fordring, der ligger i Forholdstalsvalgmaaden? Vilde de lægge dette Forslag den Sten i Vejen? Er det Alvor eller er det ikke? Det ærede Medlem er ikke pligtig at svare mig, maaske ønsker han det heller ikke; men det ville vi jo faa at se af Sagens følgende Gang. Foreløbig tillader jeg mig at tro, at det mere er en teoretisk Tilfredsstillelse, som det ærede Medlem og hans Kolleger have villet opnaa ved dette Forslag.

Jeg skal dernæst gaa over til de Ændringsforslag, hvor jeg og andre Medlemmer dissentiere. Der er først Kvindernes Valgret. Jeg og et andet æret Medlem for Kjøbenhavn (*Mundberg*) finde ikke, at der er nogen Grund til at udelukke gifte Kvinder fra Valgretten, vel at mærke, naar de ellers opfyldte Betingelserne, navn-

lig at de svare personlig, direkte Skat af deres Renteindtægt eller den Indtægt, de i øvrigt have. Jeg erkender, at det er en stor Imødekommenhed, der er vist fra Flertallets Side, naar man gaar med til at give Enker og ugifte Kvinder, der svare Skat, Valgret her i Kjøbenhavn. Det er noget, Landstinget gentagende Gange har været utilbøjeligt til, man har afvist det, om jeg saa maa sige, paa en noget brysk Maade. Nu er Landstinget kommet saa meget med, at det giver Enker og ugifte Kvinder Valgret. Jeg billiger ogsaa, at man ikke bruger det islandske Begreb om de selvstændige Kvinder; thi det er overmaade ynskeligt at definere. Vi tage her ugifte Kvinder og Enker, som svare Indkomstskat til Kjøbenhavns Kommune. Vi tage ogsaa fraskilte og separerede Koner med. Der fremkommer maaske der dog en Vanskelighed med Hensyn til de forladte Hustruer. Ærede Medlemmer ville jo vide, at i Næringsloven tager man forladte Hustruer med. En Hustru, hvis Mand er løben til Amerika, har Adgang til at faa Næringsbevis her i Kjøbenhavn, og det har ogsaa Hjemmel i det foreliggende Forslag om Forandring i Næringsloven. Men det lader til, at Flertallet har Betænkeligheder ved at tage de forladte Hustruer med her.

Uden at gaa videre ind paa denne Sag skal jeg kortelig angive Grunden til, at jeg ikke har kunnet gaa med til denne Forandring i Lovforslaget, idet jeg ikke kan forstaa, hvorfor en ugift Kvinde paa 25 Aar, der maaske har svaret Skat i flere Aar, skal miste sin Valgret, fordi hun gør det fuldkommen hæderlige og moralske Skridt at gifte sig. Er det de Herrer Mening at ville sætte en Præmie for at leve paa pølsk? Jeg kan tænke mig mangen en Kvinde, som siger, jeg har haft Valgret og følt det som en stor Satisfaktion, og Loven er saadan, at naar jeg gaar hen og gifter mig med min forlovede, hvad der har været Meningen fra først af, saa mister jeg min Valgret, nej saa gifte vi os slet ikke, saa beholder jeg min Valgret. Det er den gamle Historie, som vi kende fra Fæstelovgivningen, hvor Fæstekonen sad som ugift med en Avlskarl, hvilket gav Anledning til megen